

nad náhonem patří vodoprávní dispozice. Jde tedy jen o to, zda takový »vlastník« vodního díla, t. j. náhonu byl zjištěn, a zejména, je-li jím Hospodářské družstvo v Rychnově n. Kn., jak tvrdí stížnost. Pokud jde o povinnost vyklizovati z polovice náhon v naznačené trati, jež byla obci uložena, brání se obec v podstatě námitkou, že povinnost tato postihuje podle zákona vlastníka náhonu, jímž je Hospodářské družstvo v Rychnově n. Kn., pro jehož vodní dílo byl náhon zřízen. Žal. úřad stejnou námitku, vznesenou již v odvolání sice zamítl, ale z odůvodnění, jež záleží jen v poukaze na normu §§ 44 a 45 vod. zákona (z nichž tento poslední předpis se však na daný případ nehodí, ježto jedná o stavbách na obranu proti p ř i r o z e n ý m tokům), není možno poznati, jak se žal. úřad s touto námitkou obce vypořádal, zejména zda snad pokládá také obec za vlastníka náhonu ve smyslu § 44 vod. zákona a zda snad má za to, že povinnost udržovací lze pak na oba vlastníky podle § 44 vod. zákona rozvrhnouti podle poměru užítu, či zda snad vidí právní důvod povinnosti, jež obci byla uložena, v tom, že obec zaústila do náhonu bez vodoprávního povolení kanalisaci městského zastavěného území (§ 72 v. z.), či o který jiný právní předpis žalovaný úřad svůj výrok opírá. Tento nedostatek nař. rozhodnutí zakládá podstatnou vadu řízení, která brání soudu nař. rozhodnutí věcně přezkoumati.

Než i výrok, jímž se st-lce ukládá povinnost udržovati břehy náhonu na pravém břehu, kde břehové zídky tvoří opevnění náhonu oproti obecní cestě (svrchu sub 3), je stížen podstatnou vadou řízení, která záleží nejprve již v rozporu výroku s jeho odůvodněním, neboť ve výroku se ukládá obci udržování břehů těchto in toto, kdežto v odůvodnění, na něž žal. úřad odkazuje, se tvrdí, že břehová zeď slouží dvěma účelům, tvoříc jednak zabezpečení náhonu, jednak zabezpečení obecní komunikace. Tím méně je z nař. rozhodnutí možno poznati, zdali žal. úřad uvaluje tuto povinnost na obec proto, že považuje — pokud jde o břehovou zeď — obec za vlastníka ve smyslu § 44 vod. zákona, či o který jiný právní předpis řečenou povinnost obec opírá.

Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud jde o povinnosti sub 2 a 3 uvedené, zrušiti podle § 6 zákona o ss.

Útraty řízení před nss nebyly zúč. straně přiznány, kterýžto výrok se opírá o předpis § 40 zákona o ss.

Č. 12.694.

Z d r a v o t n i c t v í: Instrukce pro pohodné vydaná nařízením mor. místodržitelství z 12. srpna 1860 nebyla řádně vyhlášena a není proto platnou právní normou.

(Nález ze 17. prosince 1936 č. 17.158/36.)

V ě c: Obec Šenov proti rozh. okr. úřadu v Novém Jičíně z 11. listopadu 1932 o poplatku pohodnému.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím uznal žal. úřad na základě instrukce pro pohodné, schválené výnosem min. vnitra z 11. července 1860 č. 21.808 a vydané vyhláškou mor. místodržitelství z 12. srpna 1860 č. 19.479, st-lku povinnou zaplatiti pohodnému Rudolfu T. v Novém Jičíně poplatek 25 Kč za chycení a odstranění psa, jež jmenovaný pohodný 20. března 1929 přistihl v Šenově, když bez dohledu a beze známky volně po ulici pobíhal.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí vytýká, že povinnost obce platiti uložený jí poplatek nemůže býti o cit. instrukci opírána, poněvadž instrukce ta, nebyvši publikována, není závaznou právní normou, nýbrž toliko interní služební směrnicí. Námitce té bylo přisvědčiti.

Cís. patent z 1. ledna 1860 č. 3 ř. z., kterým bylo nově upraveno vyhlášování zákonů a nařízení, ve svém § 4 co do nařízení úřadů zem. spokojuje se sice tím, že nařízení úřadů zem. určená k uveřejnění má zem. úřad politický v zem. jazycích dáti vytisknouti a podle potřeby podělití jimi úřady a obce. Avšak již min. nař. ze 14. března 1860 č. 65 ř. z. vrací se k dřívější zásadě publikace formální, stanovíc, »dass die im § 4 des Ah. Patentes vom 1. Jänner 1860 RGBI. Nr. 3 bezeichneten Verordnungen der Landesbehörden mit dem Tage als gesetzlich kundgemacht anzusehen sind, an welchem sie in das zu ihrer Verlautbarung bestimmte V e r o r d n u n g s b l a t t eingerückt erscheinen«. Tím zavádí se tedy i pro nařízení zem. úřadů ve smyslu § 4 patentu z 1. ledna 1860 jako obligatorní a výlučný publikační prostředek zvláštní věstník, který — jak plyne z § 4 cit. patentu — má býti vydáván politickým úřadem zemským. Vydávání tohoto věstníku pro Moravu bylo pak upraveno vyhláškou místodržitele z 19. září 1860 č. 1 »Nařízení zemských úřadů na Moravě«.

Instrukce pro pohodné vydána byla — na základě svolení min. vnitra z 11. července 1860 — jako nařízení moravského místodržitelství, tedy úřadu zemského, z 12. srpna 1860, tudíž již za účinnosti cit. min. nař. ze 14. března 1860 č. 65 ř. z., a potřebovala tedy ke své účinnosti — pokud by podle svého obsahu k tomu byla způsobilá — jako právní norma vyhlášení ve věstníku »Nařízení zemských úřadů na Moravě«. Vyhlášení to se nestalo; není tedy již proto možno pokládati cit. instrukci za platnou právní normu, z níž by mohla býti vyvozována povinnost obce k placení nějakých poplatků, resp. náhrad, aniž třeba uvažovati o tom, mohla-li povinnost taková vůbec býti založena nařízením zem. úřadu. Poněvadž naříkané rozhodnutí o jinou normu se neopírá, bylo je podle § 7 zákona o ss zrušiti.

Č. 12.695.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: I. * Rozhoduje-li zem. úřad ve smyslu § 50 úraz. zákona, resp. čl. XIV zákona č. 207/1919 Sb. v dohodě s bář. hejtmánstvím o námitkách proti zařadovacímu výměru úraz. pojišťovny ohledně podniku podrobeného dozoru horních úřadů, není třeba slyšeti zvláštního znalce, ani rev. bář. úřad. —